

[Lønger]

hvis vi måske havde lidt mindre kontrol med, om de oplysninger, de nu gav, var rigtige. Langt de fleste gange er kontrollen rent formel, for man kan umiddelbart se, at det selvfølgelig er rigtigt, hvad de oplyser.

Det kunne løses, hvis man havde lidt færre lægeerklæringer, lidt færre gentagelser, lidt mere tillid. Jeg tror, at de, der har oplevet den slags situationer – og det drejer sig især om stærkt fysisk handicappede i forbindelse med sagsbehandlinger i den sociale forvaltning – har meget svært ved at nikke genkendende til udtryk som tillid og respekt, når de oplever, at de gentagne gange skal kontrolleres, før de får behandlet deres ansøgninger.

Det andet udtryk er det, som hedder aktiv deltagelse i processen. Nu kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren, hvad det er for en proces, der er tale om. Er det beslutningsprocessen f.eks., og hvad er det så, ministeren eller regeringen i denne forbindelse vil foreslå?

Man kan tænke på stort og småt mellem hinanden. Det kan være den fysiske planlægning i kommunen, det kan være indretning af boliger, det kan være indretning af offentlige kontorer, af den kollektive trafik, kantsten, postkasser og meget, meget andet, hvor vi så ser at der fortsat træffes beslutninger, uden at der tages mindste hensyn til, at der er fysisk handicappede, og at der også er gangbesværede, og at der i øvrigt er en stor del af befolkningen, som har brug for, at man tager særligt hensyn til den.

De beslutninger skyldes ikke altid ond vilje, de skyldes tit og ofte bare uvidenhed blandt offentligt ansatte og politikere, fordi de selvfølgelig ikke selv har skoen på og ikke ved, hvor den trykker; de kan ikke umiddelbart sætte sig ind i den situation, som fysisk handicappede befinder sig i. Alligevel er det et særsyn, at man tager fysisk handicappede med på råd i forbindelse med beslutningsprocessen. Er det det, ministeren tænker på med den aktive deltagelse i processen, eller er det noget helt andet? Det vil jeg meget gerne have at vide. Jeg synes, det er helt centralt.

For at illustrere, hvad der sker, hvis man ikke tager fysisk handicappede med i planlægningen, næsten uanset om det er store eller små forhold, det gælder, kan jeg nævne den historie, hvor man for offentlige midler indretter et dyrt og lettilgængeligt handicap-

toilet i tilknytning til et posthus – og det er jo nydeligt. Og for nu at undgå, at alle og enhver går ind og bruger toilettet, så låser man det af og sætter et skilt på døren, hvor der står, at nøglen kan afhentes på posthuset, hvor der så i øvrigt er 6 trin op.

Qvist Jørgensen (S):

I ret nær tilknytning til debatten om forholdene for personer med handicap synes jeg det er nærliggende at spørge ministeren om begrundelsen for, at der tilsyneladende ikke længere findes økonomisk støttemulighed hos socialministeren til en fortsat eksistens af det socialpolitiske blad, som Socialpolitisk Forening udgiver, og som hedder Social Revy. Det er min opfattelse, at der er tale om et godt, et sagligt og et kritisk blad – måske ret kritisk over for ministeren – men det er i hvert fald et blad, der bringer gode og relevante artikler for de handicappede og for de mennesker, der på en eller anden måde har med handicapområdet at gøre.

Jeg finder det beklageligt, at ministeren ikke vil anbefale en fortsat støtte over tipsmidlerne. Jeg håber, at ministeren vil ændre den opfattelse og måske allerede i dag give tilsagn til dette blads videre beståen.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg vil gerne først sige tak for debatten. Jeg mener ærligt talt, at debatten også har vist, at der var et behov for at få en samlet diskussion om nogle af de problemer, der vedrører personer med handicap.

Jeg mener også, at der specielt er brug for denne diskussion for at få fastslået det, som jeg i hvert fald ikke hørte der var nogen der sagde noget imod, nemlig at handicappedes problemer skal løses i den sektor, hvor de opstår.

Det, der nemlig er karakteristisk for den redegørelse, jeg har lagt frem, er, at jeg netop prøver at sige, at spørgsmål, der vedrører handicappede, ikke alle sammen er sociale spørgsmål. Der er en lang række spørgsmål, som netop hører ind under andre områder, hvad enten det er trafikministeriet eller arbejdsministeriet eller indenrigsministeriet, netop ud fra princippet om, at problemerne skal løses i den sektor, hvor de ligger.

Vi skal altså netop ikke specielt i den sociale regie sige: ja men dér hører alle handi-